

naša zvezda

Sveta Marija

Pred leti некоč sem preležala vso pomlad za hudim vnetjem porebrnice. Dnevi so bili dolgi in boleči, krajšala sem si jih z branjem. Takrat mi je prišla v roko knjiga Terezije iz Lisieuxa: »Zgodba duše«. Kako naj izrazim, kaj sem čutila, ko sem brala te iskrene zapiske, prepojene z nadzemskim čarom svetniškega življenja? Zajela me je lepota Terezijine duše, me prevzela, me potegnila vase, da sem jokala: od hrepenjenja po vsaj podobnem življenju.

Prav tako se mi je godilo, ko sem brala knjigo o arškem župniku. Tisti subjektivni čar, ki ga izžareva vsako svetniško življenje, me je prevzemal do bolečine. In ko sem brala knjigo o veliki Tereziji, sem vedela, da je pač ni na svetu stvari, ki bi bila po svojem vplivu tako čudovita in velika, kakor je življenje svete ga človeka.

Vsak svetnik budi v nas ta edinstvena čustva. Vonj velike osebne svetosti nas potegne vase, zbudi v nas željo po skritem kraljestvu, kjer so sveti ljudje doma.

Ena pa je, ki presega vso svetost, ki jo imenujemo Kraljico vseh svetnikov, ki je popolnoma vredna, da jo imenujemo sveto. A vajeni smo tega naziva tako, da ga izgovarjamo brezbržno in nam je prazen.

Sveta Marija. Vajeni smo te besede, vsakdanja nam je. Pa je težka in polna resnice: ob njenem zvoku bi nam moralo srce trepetati...

Če nas očara notranja lepota svetnikov — kako naj bi nas ne očarala lepota Edine? Sveta, pravimo. V njenih litanijah jo najprej pokličemo s tem nazivom. Iz te ene resnice o njeni popolni svetosti izvajamo šele vse ostale odlike, koliko jih je!

Sveta! Da je polna vseh milosti, smo vedeli in verovali z angelom, ko jo je pozdravil: »Zdrava, milosti polna!« Danes pa se nam misel zataplja preko te

polnosti vseh milosti v njeno osebno svetost. Bog jo je napolnil, njo, dragoceni Kelih, z milostmi, da jo je usposobil za njen vzvišeni poklic: biti mati božjemu Sinu. A tudi sama se je usposobila za ta poklic: s svojim osebnim delom na lastni svetosti.

Živela je človeško življenje in bila sprejemljiva za vse, kar to človeško življenje prinaša s seboj. Vedno jo srečavamo v sv. pismu kot človeka: zdaj je preplašena zavoljo dvanajstletnega Jezusa, zdaj je skrbna in občutljiva za nepravilike bližnjega v galilejski Kani, zdaj je do kraja užaloščena, ko od daleč spremlja Sina na potih njegovega javnega delovanja in gleda nepripravljenost ljudstva, potem zopet je upognjena pod smrtno grozo, ko odpeljejo Kristusa s prijateljevim poljubom na lice pred sodnike. Vedno jo vidimo kot človeka, a vedno je razlit nad njo čar svetosti; vedno, tako da se nam zdi to že samo po sebi umerno. In vendar zanjo kot za človeka ta svetost ni bila samo po sebi umerna. Vezana je bila na osebni trud.

Vedno je bila sveta, vedno je storila, kar je bilo najpopolnejše, a vendar je čutila bridkosti in jih morala sama premagati, čutila je napore in jih morala opraviti sama. Milosti polna, da... A tudi občutljiv človek! In da je kljub svoji prefinjeni duši in izredni občutljivosti ostala vedno Kraljica vse svetosti, da je ostala taka, kakršno je želel imeti Bog, to je njena najlepša, najpretrstljivejša veličina. A na to veličino najredkeje mislimo —

Sveta! Priznaš me s to svojo lepoto, čudovita svetost tvojega življenja budi v meni bridko-sladko željo po večnosti; zresnjena in umirjena zrem na pot, ki je pred menoj: na njej leži odsvit tvoje svete lepote. Zaradi tvoje svetosti, Marija, te ljubim nad vse.

a—a.

Živi s Cerkvijo!

17. marec SV. JEDERT, OPATICA † 664

Rodila se je v Brabantu. Njene starše je sv. Cerkev prištela med blažene. Njena sveta mati Ita je dala prezidati svojo palačo v Nivelu v samostan benediktink, h katerim je z Jedertjo vstopila. Sv. Jedert je zelo skrbela za lepo cerkveno opravo. V sv. pismu je bila nenavadno izvedena. Umrla je, ko je bila stara 33 let.

*

19. marec SV. JOZEF

Evangelij sv. Mateja 1, 18—21. — K sv. Jožefu se zatekamo v vseh stiskah. Zlasti se mu priporočamo za srečno zadnjo uro. Papež Pij IX. je proglasil Jezusovega rednika za zaščitnika sv. Cerkve. Sv. Terezija Velika je zelo pospeševala češčenje sv. Jožefa. Trdila je, da ji sv. Jožef nikdar ni odrekel nobene prošnje.

*

20. marec TRETJA POSTNA NEDELJA

Evangelij sv. Luka 11, 14—28. — In izganjal je hudega duha, ki je bil nem. V evangelijih beremo, da je Jezus izganjal hudobne duhove. Se dandanes se zli duh polasča posameznikov, zlasti tistih, ki blodijo v temi poganstva. — Satanov vpliv se kaže v raznih oblikah. Je, kot bi nemi zli duh časih tudi katoličanom zapiral usta, ko bi bilo treba v spovedi odkritosrčno priznati krivdo. »Oče napuha« stori vse, da bi odvrnil grešnika od ponižnega priznanja.

*

24. marec SV. NADANGEL GABRIJEL

Sv. pismo ga omenja trikrat. Prikazal se je preroku Danijelu, duhovniku Zahariju in presv. Devici Mariji.

*

25. marec OZNaNJENJE MARIJINO

Evangelij sv. Luka 1, 26—38. — Dan oznanjenja je bil za Marijo najlepši vseh dni. Postala je živ ciborij. Njena ljubezen in ponižnost sta izvabili Boga iz nebes.

*

27. marec ČETRТА POSTNA NEDELJA

Evangelij sv. Janeza 6, 1—15. — Ljubezen Kristusovega Srca na božji način nadkriljuje ljubezen in nežnost vseh človeških src. Velika množica je sledila za Jezusom na ono stran Tiberijskega morja. Nepojmljivi čar njegove osebnosti jih je priklepal nas. Pozabili so na vse drugo. A Jezus je mislil na njihove potrebe. S čudežem jim je preskrbel kruha. Tudi nam bo dal vsega, če bomo v živi veri in veliki ljubezni le njega iskali.

Bog v šoli

Zemljepisna pridiga.

Kaj — zemljepisna pridiga? Beseda iz devete dežele? Potrpi! Poznaš prigode Karla Maya, ki jih mladina tako rada bere. Glej, ta pisatelj je izdal cel zvezek takih zemljepisnih pridig, kakor jih imenuje, o naši zemlji, o domu, ki ga nam je ustvaril in pripravil Gospod Bog. Naj zemljepisna ura pridiguje o njem tudi nam!

Kje je ta naš dom?

V svetovnem prostoru, v vsemiru visi — ne, vrti se, se pregiblje, prašek sredi milijonov in milijonov velikanskih gmot. Ali si moremo predstaviti vso velikost tega vsemira, vso množico njegovih svetov?

Mogočno je sonce. Iz njega bi se dalo napraviti nič manj ko 300.000 naših zemelj. In razdalja med zemljo in soncem je tudi velikanska, da bi topovska krogla, ki bi obdržala brzino 500 km na sekundo, potrebovala nič manj ko devet let in pol, preden bi dospela z zemlje na sonce.

Toda tudi tako merilo ne pomeni dosti v vsemiru. Zvezdoslovci merijo po svetlobnih letih, to se pravi, po dolžini, ki jo prebrzi svetlobni žarek v enem letu, kar znaša devet in pol bilijonov kilometrov. Rimska cesta, nam tako znano svetlobno morje, je dolga 100.000 takih svetlobnih let in široka 20.000 svetlobnih let. V njej je, tako pravijo drugi (Abbot), do 30 milijard zvezd. Pa kakih! Sama sonca. Še več! Leta 1929 so odkrili ozvezdje, ki je oddaljeno od zemlje 30 milijonov svetlobnih let in katerega premer znaša dva milijona takih let. Kajne, kakšne daljine, kakšni prostori, kakšna telesa? In za tem ozvezdjem vstajajo še novi, velikanski svetovi, skupki zvezd, zvezdne megle, meglene zvezde, krivulje svetlo-

be. Ali se porajajo tam novi svetovi? In kar je nepremičnic, so te središče drugih nebesnih teles s svojimi služabniki: planeti, sateliti, trabanti. Kdo bi pač mogel pogoditi število vseh teh svetov svetlobe, polnih neznanih sil in zagonetk? Vzemi v roko astronomski zemljevid. Skoraj se ustrašiš. Vse je živo, vse mrgoli majhnih in velikih sonc, morje je svetlobnih teles. Že lord Kelvin je sodil, da je v delu vsemira, ki je nam dostopen, okoli 1000 milijonov zvezd. Drugi jih vseh štejejo 128 trilijonov 139 milijard 400 milijonov. Toda vse to so domneve, podmene, ugibanja. Koliko jih je, ki od njih še ni prispela svetloba do nas! Samo On to vé, ki je o Njem zapisano: »Hvalite Gospoda, zakaj dobro je hvalo peti... Določa zvezdam število in kliče jih vse po imenu« (Ps 146, 1. 4). »Kaj je zemlja med temi svetovi?« vprašuje zato Flammarion. »Atom, samo atom, milijonkrat manjši od sonca.« »In sonce?« »Atom, 100.000-krat manjši od zvezde Kanopus.« »Kaj Kanopus?« »Atom v primeri s skupkom zvezd.« »In ta skupek zvezd?« »Otoček v oceanu brez dna.«

In ti oceani prostornine so nešteti nebesnim telesom za stadion, za tekalnišče. Zakaj vsa se gibljejo, premikajo, hite, brze, drve. V 24 urah se zemlja zavrti okoli sebe, v enem letu okoli sonca. V 27 urah luna okoli sonca. Vsega skupaj pa ima zemlja dvanajst premikanj. Vse to je pač znano. Prav vrti se okoli sebe tudi sonce in z vsem osončjem in z našo zemljo se premika, hiti, drvi dalje, vsako leto za dva milijona kilometrov po tej poti... Podobno se premikajo tudi druga nebesna telesa. Nekatera se vrte in obkrožajo jih druga z neznansko brzino. Zvezdo Algol obbrzi planet v dveh dneh in 20 urah, zvezdo Kastorja v treh dneh, drugo celó v 4 urah 34 minutah. In vse to se vrši po zakonih, natančno določenih, v

najpopolnejšem redu. Vsa ta samolastna, vzajemna gibanja planetov, satelitov, zvezd so zato čudo lep nebesni mehanizem, »ura vsemira«, kakor je rekel A. Humboldt. Sredi teh svetov, natančno razporejenih, pa vozijo na videz brez cilja milijoni še neznanih zvezd repatic, nekateri kakor divje, drugi počasi, kakor trudni potniki. In ko se zvezde podé po tem stadionu v strahotnem poletu, gnane od neuklonjene sile, pa večajo in manjšajo svetlobo, jo menjavajo, vzplamtevajo, ugašajo. Zvezde se od zvezde razločujejo po sijaju, je dejal sv. Pavel (Kor 15, 41). In drveč pojo, zvene z nebeško glasbo. Zakaj to gibanje je ritem in zato ostvarja nebeske harmonije. Bog ni samo véliki stavbenik, véliki matematik, »On je tudi véliki glasbenik«, pravi Lamartine. »Gledaš vse to, svetove brez mej — sam Bog pozna te meje — pa te zgrabi omotica in molk in nič drugega ti ne preostaja, kakor da molčiš in moliš.« In pristavljamo: da ljubiš. Zakaj ljubezen božja je hotela, da so se začele gibati »sonce in vse druge zvezde« (Dante).

Timoteja! V družbi nešteti nebesnih teles drvi tudi naša zemlja z vsemi milijoni ljudi, z vsemi njihovimi naporji, deli, skrbmi in trpljenjem proti cilju, proti neznanemu cilju. Tudi ti si med temi ljudmi, na tej zemlji. Ali ti kdaj pride misel na to pri zemljepisnem pouku, ko se učiš to ali ono poglavje iz vzvišene vede, ki ji pravimo zvezdoslovje? Ali kdaj pogledaš z odprtimi očmi in še bolj odprto dušo proti nočnemu nebu, kjer se bleste ovratnice nebesnih koral? Ali se ti pri tem kdaj dvigne duša v poletu s šepetom srca. Ali ni rekla Mala Terezija Deteta Jezusa očetu, ko sta gledala zvezdno nebo, da hoče tudi sama biti prištetá med zvezde, vsa sveta, čista, poveličana? *Deusdedit.*

Samovzgoja

(Nadaljevanje.)

Vprašam Vas pa: ali ste kdaj za res do bolečine ostro in do solz globoko občutile, da te revne besede obsegajo vso svetost našega življenja?

»Moj Bog,« pravimo. Moj. Ne brezosebni Bog, ki biva daleč nekje v nekih neznanih, dvomnih nebesih, ki vlada svetovja in smo mi pred njim samo zrnec prahu, tako majhno, da ga skoro ni. Ne daljni Bog, ki me bo sodil, ko bom šla v večnost. Ne Bog, ki biva v neumljivi skrivnosti nekje, kjer ni časa in ne prostora — ampak Bog, ki je povezan z mojim srcem z najsilnejšimi vezmi, ki jih pozna življenje, Bog, ki mi je tako neposredno dan, da ga smem in morem ogovoriti s presladko, največjo besedo svojega srca: »Saj si moj! Moj si, pravico imam do tebe, poznam te in visim na tebi, odbrala sem te od vsega tujega in te zasidrala v svojo zavest tako, da si sedaj moj« — ali čutite dekleta, da zveni ta velika beseda kakor odmev iz večnosti?

»Verjem vate,« pravimo. Tvoja in moja duša, draga, in duše nas vseh so

take, da ne ljubijo vezi. Kraljevske so, zato ljubijo svobodo. In bolj ko boste rasle, dekleta, čedalje bolj boste čutile, da je vse okoli vas nekako vegasto in nezanesljivo, da je prav za prav ni stvari, ob kateri bi se mogle ustaviti za vselej in reči: »Tu se bom umirila, tu bom navezala dušo, tu bom ostala.« Ni je take stvari. In v tisti uri, ko boste to najbolj spoznale, da je ni na zemlji take stvari, na katero bi se mogle zaneesti, v tisti uri boste najbrže jokale najbridkejše solze svojega življenja in boste zahrepenele tako vroče, kakor bi vam kri brizgala iz srca: »Da bi imela vsaj eno samo, eno edino stvar, na katero bi se mogla zaneesti in v kateri bi se mogla znajti.« In če boste takrat poznale Boga, bo privrelo iz vašega srca toliko silnega miru in toliko hvaležne sreče, da vam bo dovolj za vse življenje, in takrat boste zares izrekle največjo besedo življenja, kakor jo je treba izreči: »Verujem vate... Ni je na zemlji stvari, moj Bog, v katero bi mogla verovati; vse je nezanesljivo; in naj je še tako lepo ali dobro, mine. In če mine, kaj potem? Ali naj iščem znova? Kje? Nimam se kam nasloniti, vse se izmika, ti pa, Bog, si resnica. Po tebi ima vse

smisel, ti si edina točka miru, ki se ne izmakneš, ker si resnica, zato verjem vate — verjem vate in čutim, da mi večjega daru, moj Bog nisi mogel dati, kakor da si mi dal vero. In rada pripognem svojo dušo in jo zvežem z vezmi ponižne vere, saj vem, da je to edina, edina prilika v življenju: odpočiti se od vseh mučnih skrivnosti in neumljivosti življenja v tebi, ki si sam resnična Skrivnost.«

»Upam vate,« pravimo. Ali veste, dekleta, da so na svetu mrtve duše? Mrtve duše, take, ki nimajo upanja več. Čudno ni, da se človeku tako zgodi. Saj je življenje tako bridko in ogoljufa človeka prav za prav za vse, o čemer je sanjala njegova zvezdna duša v mladih letih. Za vse ga ogoljufa in ga stisne kakor med mlinska kamna ter ga drobi in drobi, dokler ne obleži na dnu. In tisto, kar obleži na dnu, je čestokrat mrtev prah. V duši ugasne upanje, in kadar je tako, bi lahko rekli: glej, duša je umrla. Največkrat sledi tej duševni smrti še telesna: pod vlakom, v lizolu, na vrvi. Mi pa, ki verjemo v Boga, smo živi, in naj življenje še tako reže; mi smo živi, in naj mlinski kamni trpljenja še tako drobijo, kajti mi vemo za Pavlo-

V materino naročje

Resnična zgodba iz dekliškega življenja. — M. Š.

Ob tistem snidenju mi je Metka zaupala svojo trnjevo pot, ki jo je po nji božja previdnost tako čudovito vodila do cilja.

Takole mi je pripovedovala:

»Kot veš, je bil moj oče ravnatelj velike tvornice. Vsega, kar si je pozelelo moje srce, sem našla v domači hiši. A nekaj mi je vendar manjkalo, čeprav se tega takrat nisem zavedala. Naša hiša ni poznala molitve. Denar, premoženje, udobno življenje, to so bili maliki, ki jih je čistila naša družina. Vera! Ah, ta je bila mojim staršem le v posmeh, ali v najboljšem primeru, deveta briga. Ker smo živeli takrat v protestantskem okolišju, jih je protestantski pastor kaj lahko pridobil za svojo veroizpoved. V takem ozračju sem prebila otroško dobo in prva šolska leta. Domača vzgoja mi ni nudila nikake verske podlage, šola pa mi je vcepila razen tega še mržnjo do vere, zlasti do katoliške.

Pozneje je bil moj oče prestavljen v tvoje rojstno mesto. Vpisali so me v samostansko šolo, kjer sva si postali sošolki.

»Kako to, da so te zaupali sestram?« sem jo prekinila.

»Pač zato, ker so kljub verski brezbriznosti želeli, da ostanem dobra in poštena. In to so pričakovali od samostanske šole. Vendar mi je oče strogo prepovedal, da bi se udeleževala kakršnihkoli verskih vaj. No, tega mi ni bilo treba dvakrat reči. Saj sem že sama sklenila, da ne bom občevala v zavodu z nikomer, razen če bi bilo nujno potrebno.«

»Svojemu sklepu pa le nisi ostala zvesta do konca. Kaj te je odvrnilo od tega?« sem jo zopet vprašala.

»Božje usmiljenje, ki je ozdravilo mojo slepoto in ganilo trdo srce,« je z drhtečim glasom odvrnila Metka in solze so ji zablestele v očeh. Nato je nadaljevala:

»Vsako leto sem preživela počitnice pri stari materi, ki je imela nedaleč od N. veliko vrvarno. Stara mati sama me sicer ni vlekla tja, saj je bila osorna ženska, ki je kljub priletnosti še vedno ukazovala vsej hiši z moško odločnostjo, mislila pa tudi delala za vse. Ni bilo posebno prijetno tistemu, ki se ji je zameril. Tudi mojih mladostnih muh ni vedno prav umela. Zato sem bila vselej srečna, če sem se ji mogla izogniti. Rajši sem poiskala veselo družino svojih sestričen in sem z njimi uganila marsikako hudomušno. Zadnje počitnice pred maturo pa je stara mati nevarno zbolela. Zdravnik ni dajal dosti upanja, da bi še kdaj okrevala. Obiskal pa jo je protestantski pastor, ki jo je na smrtni postelji pregovoril, da je odpadla od katoliške vere. Po tem dogodku je besnela kakor obsedena. Nihče si ni upal v njeno bližino. Preklinjala je Boga in sebe. Čez nekaj dni je v groznem obupu izdihnila.

Lahko si misliš, kako mi je bilo ob tem dogodku pri duši. Obupna smrt nesrečne žene mi ni šla več iz spomina. Nekaj kot môra težkega je ležalo na meni. V sanjah so mi doneli na uho njeni kriki in gledala sem ji v spačeni obraz.

Takrat so začeli razjedati mojo dušo prvi verski dvomi. Torej le ne bo res, da so vse vere enake, kot je često zatrjeval moj oče, sem si mislila. Toda, kje je resnica? A ni bilo človeka, ki bi razvozlal to, zame najtežavnejšo uganko. (Dalje.)

vo besedo, da mora umreti, kdor hoče živeti. Kadar nam je najhujše, do smrti in obupa hudó, takrat vemo, kam je treba.

»Upam vate.« Preko vsega, in če je še tako hudo in če so tudi vsa pota zasuta in če pamet ne najde nobenega izhoda več: moja duša je še živa. »Upam vate.« Dekleta, če bi si hotele in mogle zapomniti to za vse življenje! Saj nihče izmed nas ne ve, kaj bo počelo življenje z vami in kam vas bo vrglo; a naj vas vrže tudi na dno zemске pogube, ohranite v sebi to poslednjo moč, da boste rekly: Upam vate. Zakaj glejte, ne boste osramočene, če boste upale v Boga, kajti on je vsemogočen, dober in zvest. Razumete? On lahko pomaga, rad pomaga in vselej pomaga.

Ali ste že kdaj okusile, kako boli, če človek ne more pomagati ljubemu človeku? Včasih, kajne, pridejo nad človeka bridkosti, v katerih mu ne more pomagati nihče, tudi tisti ne, ki ga najbolj ljubi. Kako je v takih primerih hudo, stati pred trpečim s praznimi rokami in čutiti svojo popolno nemoč. Ne moreš pomagati, in če bi si srce iztrgala iz prsi. O Bogu pa vemo, da je vsemogočen, ali doumete to besedo? Vse premore... Kako mirno reče človek: »upam vate«, če ve, da Bog lahko pomaga!

In s koliko srečo reče človek: »Upam vate«, če ve, da je Bog dober. Tudi dobre mi otroci svetá ne poznamo, kdo ve kako natanko, prerediti jo srečamo. Saj vsi želimo biti dobri, a v dobroto se nam meša toliko druge navlake: sebičnosti, samoljubnosti, častihlepja, komodnosti, maščevalnosti, zavisti, nerazpoloženi... toliko vsega tega, da se nam redkokdaj posreči prava, preprosta, sveta dobrotá. Zato smo tudi tako nesrečni, ker ne znamo biti dobri drug z drugim. Bog pa je nedoumljivo dober, dober kljub vsem našim slabo-

stim: ne maščuje se nam za grobosti, ki mu jih počenjamo vsak dan, ne očita nam napak, ne oponaša nam dolgovi; on je samo dober, mil in dober; kakor s toplo lučjo neskončnega mirú zaslanja s svojo dobrotó naše duše in jih ohranja žive.

Mi se ga naveličamo, našega Boga. In kadar srečamo kaj prijetnega, ga kratkomalo odrinemo. Če pa nas v svoji mili dobroti spomni svoje ljubezni, mu pljunemo v obraz. Oh, ne recimo, da ni res tako! Kdo izmed nas še tega ni storil? Kdo izmed nas se še ni odločil zoper Boga, kadar ga je vleklo kaj zemskega, in naj je bila to že čast ali udobje ali človeška ljubezen ali karkoli? Vsi smo že tako delali! Kadar pa nas zemске časti ali zemska ljubezen ogo-ljujajo, se vračamo s predrznimi srci nazaj k Bogu; ni nas sram, dvigniti oči k obrazu, ki smo ga opljuvali. Pa Bog nam ne dá čutiti naše podlosti, tiho nas sprejme, nas pritisne na svoje srce in pravi: »Da si le prišlo, dete moje...« Mi pa hodimo skozi življenje kakor pravičniki in površno izgovarjamo besedo: zvestoba. Če vdano mislimo na koga leto dni, si že umišljamo, da smo zvesti, in če kdaj za svojo zvestobo pretrpimo kako malenkost, si že ganljivo umišljamo, da smo junaki. Ni nas pa sram s površnimi srei ponavljati cerkveno besedilo: »... ker si zvest...«

Zapomni si tudi to, draga, da je Bog res zvest. In če bi se ti kdaj primerilo, da bi bila ti Bogu zelo, zelo nezvesta, ne pozabi tega: da je on zvest.

»Ljubim te,« pravimo. Te besede, kajneda, pa mi ni treba razlagati. Vsi se prav dobro razumemo nanjo. Kajti to je osnova našega bivanja: da prejmemo in dajemo ljubezen. Vse naše življenje je prav za prav en sam val ljubezni in borbe za ljubezen. Vsi ljubimo: eden ljubi delo, drugi ljubi počitek, ta ljubi

naravo, oni ljubi človeka, eden ljubi godbo, drugi ljubi učenje, tretji ljubi hrenovke... Vse to je ljubezen, le predmet ljubezni je različen. Vsi na tihem hrepenimo po ljubezni in jo nezavedno iščemo. Iščemo in se sami tega ne zavedamo. In saj je tako: če bi ne ljubili in ne hrepeneli po ljubezni, bi bili prazni; ne poznali bi ničesar, za kar bi se izplačalo boriti, bili bi popolnoma pasivni. Ljubezen nas oživlja. Ona nam daje vrednost, in čim večja je, tem bolj polno je naše življenje.

In zopet se vračam k sliki, ki sem vam jo že enkrat razvila: da vse na svetu mine. Kaj naj tedaj ljubim? Kaj se mi izplača ljubiti? Jaz ne vem, kako je to: v vsaki duši je najbrže drugače. Vsaka duša po svoje ocenjuje in vrednoti vsako stvar, in kar je eni veliko vredno, je drugi brez pomena. To je res, in prav je, da je tako. A vendarle si mislim, da se kako stvar izplača tem bolj ljubiti, čim lepša je, čim boljša je, čim bolj je res vredna naše ljubezni. Vredna ljubezni. Tu smo sedaj na silo težavni točki. Kajti razbirati v življenju, kaj je vredno naše ljubezni in kaj ne, to ni lahka stvar. Največkrat živimo tjavdan, in kakor se nam ponudi kak predmet, ga zgrabimo, vzljubimo in — oslepimo za njegovo stvarno vrednost. Šele kadar nas njegova plehkost butne po glavi kakor s kolom, spregledamo in si pravimo: »Oh, ali se je izplačalo?«

Marsikaj na svetu se ne izplača ljubiti, pa vendarle ljubimo, ker smo nespaletni. Mislim, da večina ljudi šele na smrtni postelji spozna, kako malo je bila vsa ta vsakdanja navlaka življenja vredna ljubezni. A tedaj je že precej kasno za tako spoznanje.

Naše duše so ustvarjene za velike stvari; čaka jih večnost v Bogu. Čudovito lepo pravi Raymond v svojih »Kmetih«: »Ti pa, človek, vlačiš svojo zvezdno dušo v blato.« (Dalje.)

Mara

Tudi med drevesi kamelij sem hodila! Drevesi! Bila so vsa v cvetju. Mati, kaj je v primeri s tem tvoja edina kamelija, ki si nanjo tako ponosna, kadar ima tucat cvetov! Seveda nočem tvoje »srečne roke« zapostavljati, toda žena, ki nas je vodila, mi je natrgala tak šop kamelij, da sem ga komaj obsegla, temnih, bledordečih in belih. Videla je moje strmenje in navdušenje.

Ob potih so rasli za moža veliki pljuvanci in grmiči azalej, kar posuti s cvetjem; rumene mimoze so dajale stezicam senco. Tulipani, narcisi, anemone, celó posamezne vrtnice so cvetele ob robu. Kar te posebno zazibava v sanje, pa so palme, bambus, aloe in za moža in več visoke praproti.

»Ne maram, da bi me gonili kakor čredo«, je rekla Asta in s privihanim noskom gledala ljudi, ki so jih z nami vred vodili po parku. In res, na prvem ovinku je ni bilo več. Seveda bi tudi Mara rada tako naredila, pa je za kaj takega predobro vzgojena. Oho, kdo se je zasmejal? Zares, Mara je ostala pri čredi in čudo vendarle uživala. Na najvišji točki parka stoji star »palazzo«, rdeče popleskan, grd kakor kasarna in povsem prazen.

Ko smo torej pregledali vso Isola Madre, smo takoj odrinili na Isola Bella. To se pravi, prej smo še morali iztakniti Asto, kar ni bilo lahko. Razdelili smo se po raznih potih, klicali, žvižgali — oprost, mama, a motiv lova na ključ se je to pot izkazal in še mnogo smeha je napravil, ko je morala Mara pripovedovati, od kod ga ima in v kakšne namene je služil. Naposled je Asta le prišla s polnim naročjem cvetlic, ki jih je natrgala s čisto nedolžnim obrazom.

»Rada plačam kazen«, je ljubeznivo rekla naši vodnici, ki se je kislo držala. »Veselje, da sem vse to smela sama uživati, je več vredno ko vse drugo.«

Kako iz srca mi je govorila! A Mara ve, da se ne sme lahkomišelnó vdati vsaki muhi — le brez skrbi, mamica!

Brž smo stekli proti čolnu; mudilo se nam je, naš čolnar nam je pa tudi že od daleč dajal razna nerazumljiva znamenja. Silno nam je mahal, kazal na nebo, vil roke in spet mahal, da je pravi čudež, kako so mu mogle roke še ostati pri životu.

Dottore Morotti in Katarina sta se zresnila. »Hiteti moramo; čolnar očitno ne zaupa vremenu in to na jezeru ni šala.«

In res so se pojavili oblaki, kakor bi trenil, in se grmadili vedno bolj preteče.

»Subito, subito — una tempesta — hitro, hitro, nevihta bo!« je trobental naš možak.

Pomiril pa nas je, da na Isola Bella že še pravočasno pridemo. Zato smo hitro vstopili.

O, kako je naš čoln plesal! Hej, fantje, to je bilo nekaj! Vendar pa vam Mara prizna, da prav v dnu sreča le ni bila tako mirna, kakor se je kazala na zunaj. Katarina svoje bledice ni kar nič skrivala, kakor tudi Asta ne.

Veter je pihal v sunkih. Čudno pa je bilo to, da je bila voda bolj razgibana ko zrak. Kdor je samo z brega gledal, so se mu visoki valovi morali zdeti nekaj krasnega; vaša Mara pa bi jih kaj rada pogrešala.

Najbrž, da bi nas ohrabil, nam je čolnar z donečim glasom pripovedoval o mlademu paru, ki ga je nedavno ob podobni »tempesti« iz prevrnjenega čolna rešil v svojega; bila da sta že na pol nezavestna.

»Ho, ho!« je možak nenadoma zavpil.

Mrzlo me je spreletelo prav do kostnega mozga; prav nič več se nisem trudila, da bi svojo grozo prikrivala. Katarina in Asta sta vreščali kakor drugi gostje. Stvar je postajala nevarna.

Dottore Morotti je možaka kaj čvrsto zdelaval in ni izbiral izrazov. Ta se je namreč vedel, ko da je pobesnel; kar naprej je kazal zdaj v to zdaj v drugo smer, mahal zdaj z roko zdaj z veslom, suval z glavo, da mu je skoraj zletela s trupa, zavijal oči in rjul kakor bik: »Eccola! Glejte, tam!«

In tedaj smo vrh vala zagledali čoln. Prečudno ga je premetavalo; takoj smo uvideli, da mora biti nekaj narobe.

»Izgubili so vesla«, je vzkliknila Katarina, »prevrnili se bodo!«

»Na pomoč moramo!« je zavpila Asta, se okrenila k čolnarju in vila roke. Od razburjenja jo je docela zapustila njena italijansčina in malo boljša francoščina.

Možak pa jo je kljub temu razumel in bil ganjen. Udaril se je po prsni, da je zabobnelo in zatulil, da je pripravljen. Pritisnil je na vesla in z nekaj sunki naš čoln prignal ob bok ogroženega. Naš čolnar in oni drugi sta se zgovorila. Odneslo mu je vesla, prav ko je hotel ob nenadnem sunku vetra zviti razpeta jadra. In zdaj je bil na milost in nemilost izroččen valovom. Imel je na krovu dva gosta, možka, kolikor smo mogli videti.

In zdaj je prišlo nekaj smešnega. Seveda nikar ne mislite, da nam je bilo tedaj vse tako jasno, kakor vam zdaj pripovedujem; izvedeli smo šele pozneje. S tujim čolnom smo se zibali z bokom ob boku kakor za stavo. Možaka sta rjula drug nad drugim; gosta v drugem čolnu sta sedela sključena na tleh, gotovo zaradi večje varnosti. Naposled se je zazdelo, da sta se čolnarja pobotala; nam pa se je kar v glavi vrtelo od vetra in valov, nevarnosti in groze.

Možak v sosednem čolnu se je sklonil in pobral nekaj, kar se je hotelo otepati, pa ni moglo, ker možak je tisto pobral in nič kaj nežno. In že je tisto nekaj ležalo ob mojih in Katarininih nogah, glavo pa imelo na klopi poleg Aste. Hkrati pa je neka druga postava z drznim skokom planila v naš čoln in se na kolenih zasedla poleg doktorja Morottija. Čoln brez vesel pa je bil že spet vrh naslednjega vala; naš možak je sosedu zagnal eno nadomestno veslo.

Vse to se je zgodilo vse hitreje, kakor pa vam jaz pripovedujem. Me smo

samo troglasno zavreščale, a ne v trozvoku, ko se je naš čoln zaradi nove obremenitve nevarno nagnil in iskal izgubljeno ravnotežje; to pa smo zakrivilo tudi me in malo sram nas je bilo.

Nenadoma pa zazveni smejoči se in še malce prestrašeni Astin glas: »Dober dan, gospod doktor! Kako, kako Vam kaj ugaja paketna pošta na Lago Maggiore?«

»Ču-čudovito zanesljiva je, milostna gospodična.« Njegov glas je bil še nekam šibak, sam pa je tudi bil še hudo bled, mali nemški doktor z vrha San Salvatore, kajti bil je on. Še je čisto negibno ležal pri najinih nogah in glava mu je še vedno slonela tam, kamor je zašla po poti brze pošte, namreč na klopi zraven Aste. »Prav vesel sem nenadnega svidenja, milostna gospodična. Gospôda se gotovo dobro počutite?«

»Hvala, lahko bi bilo bolje,« suho odvrne Asta. »Ali ležite udobno?«

»Nenavadno udobno — nič boljšega si ne želim.«

»Pač stvar okusa,« se obregne Asta.

Radi bi se smejali, a prav tedaj je prišel veter s še hujšim sunkom ko doslej, hudo se je zabliskalo in zagrmelo.

Dottore Morotti je čolnarju razburjeno nekaj naročal. Ta pa mu je povsem mirno odgovarjal. Sunki so postajali še močnejši, vse pogosteje se je bliskalo in grmelo. Naš čoln je divje plesal; naša srca pa so tudi razbijala še bolj divje, vsaj srce Mare Fallar, ki se nikakor ne more postavljati s pogumom. A lili smo že tik Isola Belle, svojega cilja. Naš čolnar je še nekaj kratov krepko zamahnil in bili smo na varnem. Mislim, da smo si vsi globoko oddahnili.

Ni pa bila igrača izkrcati se iz plesočega čolna. Mara je kar planila na noge; naj le mimogrede izdam, da je ubogega doktorja Morottija skoraj prevrnila, ker je butnila vanj. Katarina se je izkrcala gibčno in lepo, kakor tudi vse drugo stori — kajpada s pomočjo asesorja Wohlfahrta, ki se tudi zdi za čudo spreten. Asta in malega nemškega doktorja je nekaj kar odpihnilo na breg, nihče ni vedel, kaj in kako; no, važno je bilo samo to, da sta bila zunaj, kajti treba se je bilo požuriti. Dež je kar lil, prav kakor pri nas doma v stari sivi ulici. Močil nas je pa tudi natančno tako, pobje!

A kaj smo se zanj zmenili! Ze smo v palači ogledovali dolgo vrst sob, ki so nam jih razkazovali. So pa skoraj vedno prazne. (Dalje sledi.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za dijakinje 8 Din
za nedijakinje 15 Din
posamezna (ločena številka)
po znižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).